

Датският психолог Николай Сеннелс за културните и психологически пречки пред мюсюлманските имигранти на Запад

Предлагам на читателите следния разговор на редактора на американското консервативно издание *Frontpage Magazine* Джейми Глазов с датския психолог Николай Сеннелс. След неколкогодишна практика в затвор за младежи в Копенхаген Сеннелс издаде неотдавна книгата *"Сред престъпници-мюсюлмани. Моят опит като психолог за Копенхагенската община"*. Преведена е вече на няколко езика. Предстои излизането ѝ на английски по-късно

тази година.□

Имам резерви към част от тезите на автора. Имам и забележки особено по приложимостта на предлагани от него мерки за справяне с растящото социално напрежение в Западна Европа вследствие трудно управляемия приток на имигранти от Близкия и Среден Изток.

Въпреки това препоръчвам настоятелно текста заради оригиналния, нескован от лицемерните принципи на „политическа коректност” поглед на практик в психологията на пребиваващите в чужда и възприемана от тях като враждебна културна среда мюсюлмани.□

Николай Сеннелс поставя жизнено важни въпроси, принципно свързани с интегративната способност на мюсюлманските *имигранти* (подчертавам последното понятие, тъй като традиционното и многогодишно локално съжителство на религиозни и етнически общности функционира на по-различна основа)

Същевременно държа да обърна внимание и на нещо неочаквано, което ми направи впечатление след вникване в разсъжденията на Николай Сеннелс. Без кой знае какъв възторг, но с чувството за определено просветление установявам, че описаните от него психологически характеристики на имигрантите от мюсюлмански културно-религиозни общности ми се сториха доста познати.

Сблъсъкът на личностния модел, изградил се в традиционното западно либерално общество с този, произлязъл от една нетолерантна, скована от авторитети и пречупваща индивида среда, разкрива немалко паралели с нашите и обществени, и индивидуални проблеми като обекти, но и субекти на десетилетната социалистическа тоталитарна система.

Милен Радев

*

* □ □ □ *

FP: Нека започнем разговора с въпроса как попаднахте на точно тази работа?

Сеннелс: Много хора смятат, че съм постъпил на работа в затвора, защото съм искал да се запозная по-отблизо с мюсюлманския манталитет, с несполучливата интеграция и с

исляма. Но не е така. Просто си търсех работа и след неколкогодишния ми опит като социален работник с младежи докато следвах психология в Копенхагенския университет за мен бе съвсем естествено да кандидатствам за длъжност, включваща работа с непълнолетни правонарушители. Тогава дори не подозирах, че средно на всеки десет тийнейджъри в датските затвори за младежи седем са от мюсюлмански произход.

Бях първият психолог в това учреждение. Основната задача пред мен бе да вникна в педагогическите и терапевтични нужди на младежите и да се развия терапевтични методи, подходящи за тези специфични нужди. Това е, което свърших и за това се разказва в моята книга. Работата в затвора ме доведе до не съвсем очевидния извод, че моите мюсюлмански клиенти проявяват някои психологически характеристики, които отсъстват у не-мюсюлманските - предимно датски - клиенти. Всички младежи, с които работих, бяха на възраст от 15 до 17 години, повечето от тях с ясно изразено антисоциално поведение. Голяма част и от двете групи произхождаше от домашна среда с определени емоционални дефицити и липсваща семейна подкрепа. Около деветдесет процента бяха момчета и макар че основната част бе от зле функциониращи семейства, имах немало и мюсюлмани, и датски клиенти, чиито родители и по-големи братя и сестри са добре образовани, имат нормална работа и пр.

Работих почти три години в младежкия затвор и за това време имах около 150 мюсюлмански и 100 датски клиенти. Водих както групова така и индивидуална терапия. На основата на този голям брой мюсюлмански и не-мюсюлмански клиенти натрупах относително обширен емпиричен материал за разбиране и сравняване на психологическото развитие на младежите, както и на различните условия, влияещи на това развитие. Обикновено „истински“ изследователски проекти от този вид, които включват продължителни и неколкочатни професионални интервюта, ползват не повече от 20-30 респондента за набиране на аналитичен материал.

FP: Споделете някои от Вашите изводи.

Сеннелс: Един от важните изводи е, че израстването в мюсюлманска среда, с родители мюсюлмани и съответните традиции, включва в себе си риска от развитие на определени антисоциални форми на поведение.

Около две трети от тийнейджърите, обвинени по наказателни дела в Копенхаген, са с мюсюлмански произход. От години феноменът се обяснява с това, че мюсюлманите са подлагани на дискриминация от страна на датските работодатели и затова трудно си намират работа. Ето защо мюсюлманите остават бедни, а бедността им пък е виновна за относително високото ниво на престъпност в групата на младите мюсюлмански мъже.

Като хуманист и психолог съм длъжен да оспоря това погрешно становище. Обясняването на психологическото развитие и на комплексни човешки душевни и поведенчески модели чрез количеството крони, евра или долари, които влизат всяко първо число от месеца на нечия банкова сметка, издава прекалено материалистки и схематичен поглед върху човешката личност. Нашите действията се определят на първо място от свободната ни воля и мотивация - които пък от своя страна са повлияни

решаващо от емоционалната, културна и понякога религиозна рамка, в която сме израснали.

Статистически връзката между бедността и криминалното поведение се установява лесно, но трябва да се запитаме кое е причината, а кое е следствието? Познавам много тийнейджъри, които от днес сеят семената на своята бъдеща безработица като не ходят на училище, трупат точки в регистъра за съдимост и развиват негативни социални форми на поведение като агресивност, неувереност и липса на уважение към авторитети и институции.

FP: А установихте ли реални разлики между мюсюлманите от различни части на мюсюлманския свят?

Сенелс: Моят опит от работата с мюсюлмани показва, че културата, създадена под влияние на исляма подпомага развитието на определени психологически характеристики. Имал съм мюсюлмански клиенти от по-голямата част на мюсюлманския свят: най-вече от Близкия Изток, от мюсюлмански държави в Африка, от Пакистан и от бивша Югославия. Не намерих значими разлики в манталитета сред младежите от тези страни. Единственият фактор, който определя съществено въздействието на мюсюлманския манталитет е дали клиентът се самоидентифицира силно като принадлежащ към мюсюлманската общност или не. Установих количествена разлика между често пъти по-малко ислямски, по-светски настроените мюсюлмани от бивша Югославия например и клиенти от Близкия изток, които се самоопределят най-силно като мюсюлмани.

Преобладаващата част от моите 150 клиенти-мюсюлмани изразяват силна привързаност към своя бог Аллах и към неговия пророк, но по-малко от половината практикуват исляма активно като редовни молитвени действия, изучаване на Корана и т.н. Не установих обаче никаква разлика в социално-психологическите структури между двете групи – тази на активно практикуващите и тези, които могат да бъдат наречени лоялни, но пасивно вярващи. От гледна точка на терапевта манталитетът, резултиращ от ислямското влияние в обществата, в които тази религия определя доминиращата ценностна система, е толкова силно вкоренен в културата, че мюсюлманите са повлияни от нейните догми и ценности до такава степен, че е без значение дали те се молят по пет пъти на ден и дали могат да рецитират Корана или не.

FP: Скицирайте за нас един психологически профил на мюсюлманската култура. Как формира тя мисленето и поведението на човек, който подраства в такава култура?

Сенелс: Най-важните характеристики, които установих, се отнасят до такива качества като гняв и агресивност, увереност в себе си, индивидуална отговорност и идентичност.

Що се отнася до гнева, то бързо става ясно, че мюсюлманите като цяло имат различно виждане за агресията, за гнева и заплашителното поведение от нас датчаните и вероятно от повечето хора в Западния свят.

За повечето хора на Запад е признак на притеснителна слабост, ако човек покаже, че се ядосва. Тази гледна точка по отношение на гнева вероятно се налага още в ранна детска възраст. Работил съм няколко години като училищен психолог и знам, че взаимният тормоз сред децата е постоянен проблем. Интересното е, че най-голяма вероятност да станат обект на тормоз имат онези деца, които се сърдят най-лесно и най-бързо. Склонни сме да губим респект към хора, които се гневят лесно и в много случаи дори сме изкушени да ги предизвикваме и дразним, ако ще и с педагогическа цел, за да им помогнем да осъзнаят, че поведението им е детинско. У нас се приема като проява на незрялост, ако някой се опитва да наложи волята си чрез агресивно държане или чрез използване на заплахи. В такива случаи реакцията ни обикновено е от подигравателна до просто игнориране. Прочее, най-бързият начин да „загубиш лицето“ си в кръга на Западната култура е да покажеш публично своя гняв.

Съвършено другояче стоят нещата в ислямската култура. Докато повечето от датските ми клиенти, имали проблеми с гнева си, чувстваха неудобство от това, никой от моите клиенти-мюсюлмани дори не можеше да разбере нашата гледна точка за гнева. Прекарал съм безброй часове в терапевтични сесии за овладяване на гнева както с датски така и с мюсюлмански клиенти. Така имах много добрата възможност пряко да опозная културните различия при тази специфична емоция, как възниква и как се изразява тя, как се управлява и как се реагира на нея.

В ислямската култура се очаква човек да демонстрира гняв и заплашително поведение, ако е критикуван или дразнен. Ако мюсюлманин не реагира агресивно, когато е подложен на критика, той минава за слаб, незаслужаващ доверие и по този начин незабавно се уронва неговият социален статус.

Този коктейл от културни различия захранва и текущия дебат за свободата на словото по целия свят. Критиката на свободния свят, вицове за исляма са посрещани в ислямските страни с изблици на ярост и с терористки заплахи. Неотдавна един датски карикатурист представи пророка на мюсюлманите с бомба в чалмата за да илюстрира факта, че Мохамед е ръководил десетки кланета и е призовавал към всеобщ насилствен джихад срещу не-мюсюлманите. Веднага ислямски лидери и техни последователи реагираха сякаш в потвърждение на рисунката на Вестергард: отговорът им бе джихад на всички възможни нива – заплахи с геноцид, терор, икономически бойкот, съдебни процеси и използване на демократичната система на нашите страни, на ЕС и на ООН за да оспорят и да ликвидират нашите закони за свободата на словото.

FP: Какво може да споделите за различията между мюсюлманската и западната култура по отношение на самоувереността.

Сеннелс: Цялата концепция за честта в ислямската култура е - също както в случая с гнева – коренно противоположна на нашите западни представи. В ислямската култура е прието да си изключително чувствителен към статуса, който имаш в рамките на групата, към мнението на хората за теб самия, към всеки намек за критика по твой адрес. Агресивният отговор на всичко, което може потенциално да те постави в

несигурно положение, се разглежда като израз на достойно поведение и защита на честта. Но какво достойно има в това? Каква е тази чест, която трябва да се защитава с всички възможни средства - включително чрез отнемане от жените на техни елементарни човешки права като правото на личен избор на сексуален партньор, на облекло, на съпруг и на начин на живот? Какво достойно има в яростта и в липсата на способност за игнориране на провокациите и за конструктивно справяне с критични мнения?

След изслушване разказите на повече от сто мюсюлмани-тийнейджъри за техните чувства, мисли, реакции, семейства, религия, култура, за живота им в техните мюсюлмански гета и в родните им страни, на мен ми стана ясно, че за мюсюлманина точно в този тип поведение се състои самата същност на понятието „да запазиш своята чест“. Но видно през очите на западната психология, това е преди всичко израз на липса на самочувствие. Според нашите представи, основното условие за да бъдеш автентичен и достоен е да познаваш своите силни и слаби страни - и да ги приемаш като такива. Способността да мислим *„това е твое мнение за мен, а не мое, но за мен е важно моето мнение“*, когато някой ни провокира и да сме достатъчно зрели за да се справяме конструктивно с критиката е един от източниците на социален статус в западния свят.

За съжаление мюсюлманската концепция за честта превръща особено техните мъже в крехки, чупливи като стъкло личности, които за да се опазят трябва да плашат околните с агресивното си поведение. Разиграването на шоуто на така наречената нарцистична ярост е много разпространено сред мюсюлманите. Страхът от критиката в много случаи не е далеч от параноята. Съвсем неслучайно в мюсюлманските общества самоиронията и самокритичността отсъстват изцяло. От гледната точка на психологията - чиято цел е изграждането на уверени в себе си, щастливи, свободни, обичащи и продуктивни личности, а не задоволяването на един ненавиждащ бог или на някакви културни традиции – от тази гледна точка, мюсюлманската култура в много отношения е психически нездравословна за подрастващите в нея.

FP: А как се вписва понятие като индивидуална отговорност във всичко това?

Сенелс: За да преминем към индивидуалната отговорност, трябва първо да запозная читателите с психологическия термин „локус на контрола“. Лocus на контрола се отнася до самооценката на човека за вътрешните и външни фактори, които имат доминиращо влияние върху неговия живот. В нашата западна култура ние възприемаме вътрешните фактори като по-важни от външните. Нашите възгледи, нашият начин на управление на емоциите, нашият начин на мислене, рефлексията, реакциите ни - всичко това за нас са средства, чрез които решаваме собствения живот. Наистина, не винаги сме наясно за начина, по който мислим и дори съществува цяла индустрия, която печели от този факт. Легиони психолози, терапевти, психиатри, треньори, безброй книги, самоучители, списания и наръчници заливат нашите общества и всички те са насочени към една цел - да изострят нашата чувствителност, нашето съзнание за това как по-добре да решаваме собствения живот.

Нищо подобно не съществува в мюсюлманския свят. Малкото психиатри, които те имат, са често пъти образовани на Запад и каквато и психология и педагогика да съществува в мюсюлманските страни, тя не е вкоренена в мюсюлманската култура, а разчита на идеи, внесени от Запад.

Когато например западният човек се сблъска с някакъв проблем той си задава въпроса: „Какво мога да променя в себе си/в живота си за да стана по-щастлив?“ Този манталитет се проявява съвсем ясно у моите датски клиенти. В тях е дълбоко вкоренено, че когато говориш, когато разказваш за себе си, това може да ти помогне да намериш по-добър начини за справяне със собствения живот. Когато на кушетката в кабинета ми се озове обаче клиент-мюсюлманин, в повечето случаи е сякаш ме посещава пришълец от друга планета.

При нормални условия западните хора и мюсюлманите могат да комуникират сравнително лесно един с друг - стига общуването да не включва критика. Но в обстановка, в която цялата концепция е съсредоточена около това клиентът-мюсюлманин да заговори за своите чувства и мисли, тъй като психологът смята, че това ще му помогне да стане по-щастливи и способен да води по-конструктивен живот, внезапно „веригата пада от велосипеда“, както казваме ние в Дания. Те почват да въртят глава: как така, от къде на къде ще станат по-щастливи, ако изложат на показ слабостите си, за които от рождение са им втълпявали, че трябва да ги крият за да запазят честта си? Абсолютно изключено! Успях в края на краищата да разработя терапевтичен метод, който до известна степен отговаря на тези културни усложнения, но най-вероятно терапията и мюсюлманският манталитет никога няма да станат истински приятели.

Важен аспект на тези различия в контекста на локус на контрол е, че хора, които разглеждат собствения живот основно като ръководен от външни фактори - страховит Бог, могъщ баща, влиятелни имами, древни, но силни културни традиции - много лесно могат да развият манталитет на жертви. Съвсем не случайно конспиративни теории и обвиненията спрямо не-мюсюлмани заемат тъй централно място в речите и в политиката на мюсюлманските лидери. Този манталитет на жертви доминира съзнанието и на имигрантите от мюсюлмански страни, които често издигат предълъг списък с искания за икономически помощи и за ислямизиране на нашите общества за да могат да задоволяват своите лични нужди.

FP: Казаното от Вас сякаш изяснява много разбираемо защо мюсюлманите не могат да се интегрират в нашето западно общество. Как гледате Вие на това?

Сенелс: Опитът ме учи, че за успешна интеграция са нужни три неща. Трябва да искаш да се интегрираш, трябва да ти бъде разрешено да се интегрираш и трябва да имаш личностния капацитет за това. Много малко имигранти-мюсюлмани, отговарят на тези три критерия.

Първият въпрос е: по какви причини мюсюлманските имигранти трябва да искат да се интегрират? Та те могат да си живеят своята култура, получават достатъчно пари и

имат напълно функциониращ социален живот сред своите приятели мюсюлмани, без дори да им се налага да научават нашия език или да трябва да работят. Не съществуват наистина никакви фактори, които да правят интеграцията необходима. Има разбира се и мюсюлмански имигранти, които желаят да се адаптират към начина на живот и към менталитета в новата си страна на обитание, но техният брой е много малък. Във Франция само 14% от милионите имигранти мюсюлмани гледат на себе си като "по-скоро французи, отколкото мюсюлмани." В Германия само 12% от мюсюлманите се самоопределят като повече германци отколкото мюсюлмани.

Проучване в Дания показва, че само 14 % от мюсюлманите, живеещи тук се самоидентифицират като датчани и с демократични убеждения. Опитът ми с моите клиенти мюсюлмани показва, че за тях мюсюлманската им идентичност е несъвместима с воденето на западен начин на живот. Да бъдеш мюсюлманин означава също така, да смяташ себе си за съвсем различен и същевременно за по-добър човек от не-мюсюлманите. Този менталитет лесно води до апартейд и да расизъм. Може би това е причината, че макар мюсюлманските имигранти да упражняват според статистиката пет пъти по-често насилие от етническите датчани, същевременно три четвърти от жертвите на насилие са датчани.

Наличието на втория критерий - да ти бъде разрешено да се интегрираш, също така не се наблюдава много често. В мюсюлманските общности съществува много силна форма на социален контрол. Всеки държи под око другия и ако се забележи, че някой проявява нежелание да следва културния и религиозен „кодекс“ той бързо става обект на силна критика и рискува да бъде изключен от общността - често дори от собственото си семейство. В най-лошия вариант - и това се случва доста често – жени-мюсюлманки живеят под постоянна смъртна заплаха, която ги възпира от навлизането в западния начин на живот, дори когато става дума за елементарни човешки права - да избираш самостоятелно своите сексуални партньори, своя стил на обличане, прическа, приятели, религия и живот като цяло. Повечето от моите мюсюлмански клиенти разглеждаха своя религиозен и културен бекграунд като върха на цивилизацията и на морала. Да напуснеш доброволно това благо, би означавало от гледна точка на техните съплеменници да се превърнеш в културен и религиозен ренегат. Такива действия често носят със себе си сурови последици – и то не само в рамките на мафиотски банди и изостанали племенни общности, но също така - и особено силно - сред мюсюлманите.

И накрая – иска се висока степен на лична зрялост за да се интегрираш в една чужда култура. Това включва промяна на част от собствената ти идентичност – от член на дадена група да станеш член на друга социална група с напълно различни културни ценности и традиции. Това не е като да смениш някоя лоша привичка, да се откажеш от цигарите например. Интеграцията прониква много по-дълбоко и има личностно психологически импликации. Срещал съм момичета мюсюлмани, които в рамките на повлиян от западните нрави тийнейджърски протестен бунт опитват да се интегрират и не се интересуват, че това не им е разрешено. Нямайки нужната личностна зрялост тези девойки свършват в комплексна криза на идентичността, пропадат, отдават се на наркотици и безразборен секс.

Ето защо съм напълно убеден, че интеграцията на мюсюлманите на Запад не може никога да се осъществи в нужната степен.

FP: Какво е тогава мнението Ви за бъдещето на Европа пред лицето на експлозивно нарастващия брой на мюсюлманското население?

Сеннелс: Намираме се в исторически фаталната ситуация да сме поканили в нашия континент милиони хора, които не искат и не са в състояние да се интегрират. И тъй като интеграцията на мюсюлманите никога няма да се случи - факт, който мисля вече е доказан от години – ще стигнем до положение, при което една значителна част от населението ще работи активно за ислямизирането на нашите общества. Има и мюсюлмани, и немюсюлмани, които смятат, че този процес на ислямизация е част от ислямския джихад. Работата е там, че тук се крие много повече. Става дума за част от природата на човека. Хора, които не се чувстват комфортно там, където живеят, неминуемо се стремят да променят своето обкръжение. Мюсюлманските опити за ислямизиране на нашите общества едва сега започват. Те тепърва ще се чувстват все по-силни и по-силни като влияние и като количество. Този процес се насърчава от мюсюлмански лидери във и извън Европа и се подпомага от един вид колективно малодушие наречено политическа коректност.

Световният икономически форум публикува резултатите от огромно проучване в 12 мюсюлмански и 12 не-мюсюлмански държави в доклада "Ислямът и Западът, Годишен доклад за състоянието на диалога, януари 2008 година." Като цяло докладът потвърждава голямото недоверие между двете групи страни и разкрива много силни негативни чувства един към друг. Последният въпрос в изследването е: „Смятате ли, че може да бъдат избегнат конфликт с насилие между мюсюлманския и западния свят?“ Докладът показва, че мнозинството от населението във всички 24 държави смята, че такъв конфликт може да бъде избегнат. Но в същото време мнозинството в 22 страни смята, че „отношенията между мюсюлманския и западния свят все повече се влошават“. По-голямата част от хората все още не са загубили надежда, но в същото време мнозинството вижда как тази надежда става все по-малка и по-малка.

В условия, в които мюсюлманските имигранти налагат все по-голяма ислямизация, а същинските европейци се чувстват все по-експлоатирани и заплашени от нарастващите и проявяващи все по-голяма агресивност и насилие мюсюлмански общности, една общоконтинентална гражданска война може да стане неизбежна. Вече започват да се оформят нашите европейски ислямски „ивици Газа“, където представители на не-ислямските местни власти се посрещат с градушка от камъни и от яростни тълпи. В същото време ислямски авторитети като имами, съвети на старейшините и самосиндикално организирани Шариатски съдилища имат пълната свобода да упражняват своята власт.

Опасявам се, че ще станем свидетели на повече убити полицаи, на отвличания като средство за договаряне освобождаването на лишени от свобода мюсюлмански религиозни или бандитски лидери, на терор, на бомби, на икономическа и практическа подкрепа от ислямски страни за мюсюлманските общности тук на Запад. Още сега

нашите икономически и полицейски ресурси започват да се изтощават пред лицето на многобройните странични последици от масовата мюсюлманска имиграция. Смятам, че в дългосрочен план ще са неминуеми мерки за коренно реформиране на нашата система за социално подпомагане, както и законодателни промени, позволяващи включване на армията за решаване на проблеми с вътрешната сигурност. В стотици европейски градове чувството за безопасност и за социален интегритет безвъзвратно е загубено вследствие на антиобщественото поведение на мюсюлманите и тяхната враждебност спрямо не-мюсюлманите.

Според мен най-голямата опасност е там, че обикновеният европейец става все по-податлив на негативни настроения и че населението като цяло и политическата ни класа ще се видят принудени да отстъпят от нашите собствени хуманистични ценности за да се опитат да предотвратят катастрофата. Колкото по-скоро се заемем с решаването на проблемите, толкова по-голям ще е шансът да запазим своите важни и уникални човешки ценности.

FP: Депресиращо е да се установи как прекомерната политическа коректност и влиянието на левицата спомагат за масовото инфилтриране на нашите общества с мюсюлмански имигранти. Цел на левицата винаги е била разрушаване на нашите обществени структури. Коварно тя се опитва да стори това чрез оръжието на „мултикултурализма“. Но нека не завършваме на толкова безнадеждна нота. Кажете, какво може да направи веки от нас за да избегнем капитулацията на Запада, която се приближава от ден на ден?

Сенелс: Първо искам да подчертая, че нашата „капитулация“ далеч няма да е достатъчна. Само масово конвертиране (помохамеданчване) би задоволило законите на Корана и на неговите проповедници. Впрочем, колкото и мюсюлманските лидери непрекъснато да твърдят, че единственият начин за гарантиране на световния мир и морал за цялото човечество било всички да станат последователи на техния пророк, аз не съм никак сигурен, че това е наистина така. Мюсюлманските страни са определено по-малко мирни отколкото другаде по света, а що се отнася до моралността във връзка със свободата на словото, с човешките права и уважението пред човешкия живот, то порядките там, където властва ислямското право, красноречиво опровергават горната пропаганда.

Според мен западните държави трябва да приемат законодателни мерки за пълно прекратяване имиграцията на мюсюлмани и не-западни имигранти, които още не са получили гражданство. От тях трябва да се изисква или да изпълнят дълъг списък от критерии за интеграция, или да напуснат съответната страна. Постоянното пребиваване или даването на гражданство на мюсюлмански бежанци трябва да стане невъзможно. Нека спомена, че един кандидат за политическо убежище струва на Дания средно 33 000 евро годишно. Според UNHCR средната финансова издръжка на човек в бежански лагер в близост до собствената му страна е 33 евро.

При отказ от интеграция би трябвало да направим условията за пребиваване на имигрантите като цяло тъй неатраaktivни, а икономическите негативи тъй осезаеми, че

това да мотивира мюсюлманите от нашите страни да мигрират в друг регион, например в някоя ислямска държава, където биха живели в близка им езикова, културна и религиозна среда, без налягане да се интегрират и без да се чувстват дискриминирани от гражданското общество и от т.н. „критици на исляма“.

Ангажирани и отговорни привърженици и защитници на нашата западна култура трябва да полагат непрестанни усилия и да затрупват с писма в този дух своите депутати, редакциите на медиите. Интернет блогърите трябва да се грижат за това информацията, която нашите официални медии съзнателно избягват да публикуват, да стане широко известна. Нужно е да се създаде нова ООН, само за демократични държави, а на ЕС трябва да се отнеме възможността да налага приемането на имигранти на своите държави-членки.

Превод: М. Р.